

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab Anno 1746. usque ad
Annum 1749

Luxemburgi, 1753

XL. De Jurisdictione Episcopi Spirensis in Ecclesiam Collegiatam Bèatæ
Mariæ Virginis in Bruchsal, ejusque Capitulum. 16. Decembris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74761](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74761)

obligatione omnium suorum bonorum, tum quod res, in quam facta est hujusmodi translatio, libera est, tum etiam de evictione, in ea forma, qua in hac Romana Urbe praestari solet.

Praemissa de quibuscumque bonis, etiam Ecclesiasticis, intelligantur.

Quaecumque autem superius statuta sunt de praediis urbanis, seu domibus, aedificiisque dirutis, seu ruinosis, areis, locis, aut sponte, aut coacte vendendis, vel etiam a directis Dominis liberandis, ea locum omnino habeant, etiam ad Ecclesias, ad cuiusvis ordinis Monasteria, & etiam Mendicantium domos, aliaque loca Religiosa, necnon Hospitalia, Sodalitatesque, aut Confraternitates, caeteraque Pia Loca pertineant, dummodo neque contigua Ecclesiis, Monasteriis, Hospitalibus, Religiosisque, ac Piiis Locis hujusmodi, neque intra illorum septa consistant; sive sint laicalia, & cuiuscumque fidei commisso, substitutioni, successioni, vel dispositioni obnoxia; & tam haec laicalia, quam illa Ecclesiastica eorum, qui illa reliquerunt, seu dederunt, ultima, vel alia voluntate alienari prohibita, ac quocumque onere gravata.

Gubernator Civitatis super hisce summarie cognoscere debet.

Ad supra dicta autem omnia & singula facienda, & exequenda, & in illis, & pro illis summarie, & simpliciter, & de plano, solaque veritate inspecta procedendum; plenam liberamque auctoritatem, & potestatem dicto Gubernatori pro tempore, de consensu tamen Cardinalis Praefecti Congregationis praedictae super consultationibus negotiorum Status Ecclesiastici in Ecclesiasticas Personas, eidemque Gubernatori ex consilio praefatorum Magistrorum viarum in Laicas, de eadem Potestatis plenitudine, praesentis Constitutionis auctoritate, tribuimus & demandamus.

Et in casu controversiae, illa in partem majoris Civitatis ornatus decedi debet.

Decernentes eadem omnia, & singula, quae supra statuta sunt, si quando in aliquo casu de eorum sensu controversia continget, in eam partem interpretanda esse, quae ad Urbis ornatum magis facere videbitur; ac semper, & ubique sive in iudicio, sive extra iudicium, favorabilia censerit. Et ita ab omnibus Judicibus, etiam Palatii Apostolici Auditoribus, & Cardinalibus, sublata quavis aliter interpretandi, & iudicandi potestate, interpretari, & iudicari debere; Et si secus fiat, fore irritum, & inane.

Sublata aliter iudicandi facultate.

Non obstantibus praemissis, ac felicis recordationis Symmachi, & Pauli II. de rebus Ecclesiae non alienandis, aliisque Constitutionibus, & ordinationibus Apostolicis, legibus etiam Imperialibus, dictaque Urbis, atque Ecclesiarum, Monasteriorum, & Locorum Religiosorum, sive Piorum, Ordinumque, quorum bona hujusmodi fuerint, statutis, & consuetudinibus, nec non testantium voluntatibus, aliisque dispositionibus, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis alia firmitate roboratis, privilegiis quoque, & Literis Apostolicis eidem Ecclesiis, Monasteriis, & Locis, eorumque Superioribus, Capitulis, & Conventibus, aliisque quibuscumque concessis, & quibusvis aliis Sedis Apostolicae indulgentiis, per quae praesentium executio, & per eas tributa jurisdictionis explicatio posset quomodolibet impediri, vel retardari; quibus omnibus, eorum tenores pro plenè, & integrè expressis habentes, de potestatis plenitudine praedicta derogamus, caeterisque contrariis quibuscumque.

Derogatio contrariis.

Sanctio poenalis.

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostrae ordinationis, concessionis, praeccepti, indulti, statuti, decreti, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire: Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus, se noverit incursum.

Dat. Pontif. anno VIII. die 30. Septemb. 1747.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorem Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadagesimo septimo, pri-

die Kalend. Octobris, Pontificatus Nostri Anno Octavo.

Pro Domino Cardinali Passione
Jo. Florius Substitutus.

J. Datarius.

VISA DE CURIA.

N. Antonellus Pro-Abbreviator.

J. B. Eugenius.

Loco ✕ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

De Jurisdictione Episcopi Spirensis in Ecclesiam Collegiatam Beatae Mariae Virginis in Bruchsal, ejusque Capitulum.

X L

BENEDICTUS EPISCOPUS,
Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

CAUSARUM Palatii Apostolici Auditorum Collegium, quod vulgo Rotam Romanam vocant, ex duodecim Viris, Juris Civilis, & Canonici scientia aequae, ac probitate insignibus, & è diversis terrarum Orbis partibus in hanc Almam Urbem accitis compositum, Romani Pontifices Praedecessores Nostri summo semper in honore habuerunt, eosque in rebus arduis quandoque consulere, & eorum opera, atque industria in Causis coram se cognoscendis uti quoque consueverunt. Nos igitur in eadem Beati Petri Cathedra Divino consilio collocati, Nostrorum Praedecessorum exempla sequi, eorumque vestigiis insistere cupientes, quae probe, recteque ab iisdem Praedecessoribus constituta, diuque retenta sunt, servare, ac custodire, quantum in Nobis est, temporumque, ac rerum conditio finit, summopere studemus, atque satagimus. Itaque quatuor ab hinc annis veterem controversiam, quae ab antiquissimo tempore intercedebat inter Episcopum Conversanum ex una, ac Magnum Magistrum, & Fratres Milites Militiae Hospitalis Sancti Joannis Hierosolymitani ex altera Partibus, ad Nosram cognitionem revocavimus, & iuribus utriusque Partis mature perpensis, adhibitis insuper in consilium dilectis Filiis praedictis Causarum Palatii Nostri Auditoribus coram Nobis ea de Causa congregatis, eorumque sententiis auditis, supremo iudicio Nostro decidimus, ac definivimus, ut videre licet in Nostri Bullarii Tomo XVI. Constitut. LXXVI. pag. 142. & seqq.

Pontifex, Praedecessorum morem sequutus, Auditorum Rotae consilio utitur.

Id ipsum nuper agendum duximus in Causa, quae vertebatur inter dilectos Filios Canonicos, & Capitulum Ecclesiae Collegatae Odenheimensis in Bruchsal ex una, & dilectum Filium Promotorem Fiscalem Curiae Episcopalis Spirensis ex altera Partibus, quam ad Nosram cognitionem a quocumque Tribunali avocatum, posteaquam Advocatos, utriusque Partis Jura tam voce, quam scripto tuentes, audivimus, Apostolica, aliaque Privilegia, atque Diplomata, caeteraque omnia per Nos ipsos accuratè inspeximus, & interiora Causa rimati sumus, rogatis eorundem dilectorum Filiorum Palatii Nostri Auditorum sententiis, ad parcendum litigantium expensis, & consulendum paci, & concordiae Ecclesiarum, quae hujusmodi litibus, & controversiis non paulum interturbatur, interposito supremo iudicio Nostro, & auctoritate Apostolica, modo, & forma inferius a Nobis exprimentis, terminare volumus.

Eorundem sententias exquiri in Causa Spiren. praeterea Exemptionis.

Monasterium in loco Odenheim Diocesis Spirensis a Brunone Archiepiscopo Trevirensi fundatum esse sub invocatione Sanctorum Apostolorum Petri, & Pauli, & sub Regula Sancti Benedicti, narrat Trithemius in Annalibus Hirsaugiensibus Tomo 1. ad Annum Christi;

Collegiatae Odenheimensis origo, & vices.

MCXXXIII., eique Monasterio pro dote assignata fuisse bona de domestico ipsius Brunonis patrimonio, consentiente Popone ejus fratre; ad illud autem inhabitandum missos fuisse ab Abbate Volmaro nonnullos suae Congregationis Monachos, atque inter eos Eberardum Monachum sanctitate vita, & regulari observantia eximium, qui primus ejusdem Monasterii Abbas fuit. Eadem referuntur etiam a Joanne Mabillonio in suis *Annalibus Ordinis S. Benedicti* pag. 98. *novissima Editionis Lucensis*. Aliquot saeculis elapsis Anno MCCCCXCIV. ab Alexandro VI. Praedecessore Nostro, ad enixas Maximiliani I. Imperatoris preces, Monasterium à Regulari ad statum saecularem redactum est, illudque in Collegiatam Ecclesiam saecularem, pluribus Canonicis, & Dignitatibus constitutis, erectum; deinde verò ejusdem Ecclesiae Collegiatæ saecularis Capitulum translatum fuit ad Ecclesiam Beatae Mariae Virginis Oppidi Bruchsalen., quod pariter intra ejusdem Diocesis Spirensis fines continetur.

Capituli
Bruchsalensis
intentio.

Partitio Cau-
sæ.

Hujus Collegiatæ Ecclesiae saecularis Canonici, & Capitulum contendebant, se in omnibus prorsus exemptos esse a jurisdictione Ordinaria Episcopi Spirensis: & tribus veluti firmissimis fundamentis eorum intentio innitebatur; nempe iis primo, quæ per id tempus peracta fuerunt, quo tempore Monasterium cum Monachorum Conventu in loco Odenheim permansit; deinde iis, quæ sequuta sunt cum Monasterium ad statum saecularem redactum fuit; & demum iis, quæ acta sunt, posteaquam Monasterium à loco Odenheim ad Oppidum Bruchsalensem translatum est. E diverso Promotor Curiae Episcopalis Spirensis affirmabat, Capitulum Odenheimense, in omnibus illis statibus, ac temporibus, Episcopali jurisdictioni semper subiectum fuisse.

De Instru-
mentorum e-
ditorum fide,
disquisitio o-
mittitur.

In primis autem a Capitulo in medium prolata fuerunt plures Apostolicæ Literæ, seu Bullæ Romanorum Pontificum Praedecessorum Nostrorum, & nonnulla Imperatorum Privilegia, seu Diplomata. At a Promotore Curiae Episcopalis probationes ex illis desumptæ elidebantur exceptione falsi; qua exceptione in re haud dissimili usus est etiam Petrus Blesensis in Epistola ad Alexandrum III., quæ est sexagesima octava, & sub nomine Richardi Archiepiscopi Cantuariensis circumferri solet: *Falsarium enim*, inquit, *prestigiosa malitia ita in Episcoporum contumeliam se armavit, ut falsitas in omnium fere Monasteriorum exemptione prevaleat, nisi in decisionibus, & examinationibus faciendis, Juxta veritatis exactior districtissimus intercedat.* Exorta inter Partes hujusmodi disputatione, eaque exardescente, judicalem disputationis ordinem sequendo, necessarium omnino fuisset, de veritate, seu falsitate dictarum Literarum, seu Diplomatum judicium proferre, juxta monitum Praedecessoris Nostri Bonifacii VIII. in *Cap. Cum Persona, de Privil. in sexto*: *Statuimus, ut hi, qui se afferunt per privilegia, seu indulgentias Apostolicæ Sedis exemptos, a Locorum Ordinariis requisiti; hujusmodi privilegia, vel indulgentias, quibus se dicunt fore munitos &c. ad legendum integraliter exhibere teneantur.* Sed visum est, hujusmodi examen veritatis, seu falsitatis dictarum Bullarum, & Diplomatum, ad Causæ definitionem parum, aut nihil conferre, ut melius constabit ex iis, quæ inferius dicentur.

Regula juris
in hujus ge-
neris contro-
versis.

Etenim admissa etiam hujusmodi Apostolicarum Literarum, aliorumque Diplomatum veritate, nihilominus totius controversiæ summa expendenda remanebat ad regulas Juris Canonici. Cumque, juxta eas, assistentia Juris militet pro jurisdictione Ordinaria; profecto, si quis ab ea exemptum se esse contendat, evincere id debet argumentis, & probationibus a Jure Canonico præscriptis, iisque minimè dubiis,

sed omnino certis, ac manifestis.

Nam usque ab Ecclesiæ Saeculo quinto, cum quidam Monachi impii Barsumæ affectæ affererent, se Episcopi Palestine, in quorum Diocesis sita erant Monasteria, minimè esse subditos, neque sub eorum jurisdictione, ac potestate positos; Patres Concilii Generalis Calcedonenfis *Can. 4.* decreverunt: *Monachos, qui sunt in unaquaque Regione, & Civitate, Episcopo subiectos esse.* Celebre est quoque in hac re dictum illud Pontificis Hadriani II. in Epistola ad Carolum Regem, *quam refert Saeculo nono Cardinalis Baronius Tomo X. suorum Annalium ad Annum 871. pag. 501. Romana Editionis: Nostri enim, quia omne Monasterium in potestate Episcopi consistere debet, juxta Canonice Sanctionem.* Neque silentio prætereundum est, quod juxta Concilium Aurelianense relatum in *Canone omnes Basilica, XVI. quæst. 7.*, Ecclesiae omnes, quæ in Diocesi reperiuntur, Episcopo subiectæ sunt: *Omnes Basilica, quæ per diversa loca constructæ sunt, vel quotidie constructur, in Episcopi potestate consistunt, in cujus territorio posita sunt.* Quamobrem onus est prætendentis exemptionem ab Episcopali jurisdictione, id certum, ac probatum facere, aut Privilegiis, aut Præscriptione legitima, quæ consequenter ad titulum, causam, & fundamentum præscribendi præberit; ut prosequitur idem Praedecessor Noster Bonifacius VIII. in *cit. Cap. Cum Persona, de Privil. in sexto*, hujusmodi verbis: *Cum de jure communi Ordinarium intentio sit fundata, sua jurisdictione loquitur de Episcopis) uti possunt liberè in eosdem, donec de præscriptione Canonica (aut de privilegiis, de quibus antea loquutus fuerat) ut præmissum est, fecerint plenam fidem.*

Id autem amplius in specie proposita accedit, quod quum agatur de plenaria exemptione, & libertate indefinita a potestate, & jurisdictione Ordinaria, ac proinde non solum ab illis juribus, quæ ad legem Diocesanam referuntur, sed ab illis quoque, quæ respiciunt legem jurisdictionis, nimirum a correctione, & emendatione; opus est, ut privilegium ex plenitudine Apostolicæ Auctoritatis promanet; cum Episcopus ex limitata sua Auctoritate concedere nequeat plenam, & absolutam exemptionem, ut docent Juris Canonici Interpretes in *Cap. Constitutus, de religiosis Domibus*; quorum antiquissimus est doctus Praedecessor Noster Innocentius IV. in *dicto Cap. Constitutus num. 2.* *Non potest*, loquitur de Episcopo, *in totum jus Episcopale dimittere, & Ecclesiam a tota sua jurisdictione dimittere &c.* Alii dicunt, quod non valuit hæc concessio suis juribus, sed confirmatione Papæ tantum &c. sola confirmatio sufficit ex scientia Papæ concessa.

Profecto ad Monasterium a Brunone Archiepiscopo Trevirensi, ut dictum est, fundatum in loco Odenheim, pertinent Testamentum ejusdem Brunonis, Constitutiones omnes Pontificiæ, quæ in hac causa exhibitæ fuerunt usque ad Alexandrum VI., tum etiam Imperialia omnia Diplomata.

Prolatum quidem non est Testamentum Archiepiscopi Brunonis; sed ejus tenor plenè relatus est in duobus Privilegiis, seu Diplomatum Henrici IV. & Friderici I., quæ sicut superius indicatum est, nunc pro authenticis ponuntur, quia in eorum veritate examinanda supersedendum esse censuimus. In suo Testamento Archiepiscopus Bruno Monasterium cum suis pertinentiis Romanæ Ecclesiæ subijcit, solutionem annui Censui exhibet, aliam quamcumque personam excludit, & uni Abbati illud subijci vult; præcipit Abbatis electionem a Monachis dumtaxat faciendam, eorumque in potestate esse jubet, illum regimine destituere, si malè

Quid in
bandum in
parte Cap-
li.

i.
De his
pertinet
primum Mo-
nasterii
tum.

i. De Testa-
mento
Brunonis
toris.

in gubernando Monasterio versetur, iisque etiam potestatem facit eligendi Advocatum, seu Monasterii Defensorem.

De subiectione Monasterii Beato Petro, & Sanctæ Romanæ Ecclesiæ, tum etiam de solutione annui Censuræ, verba hoc loco facere omittimus, quia Nobis inferius ea de re loqui necesse erit: Superfluum quoque est de exclusione Sæcularis potestatis differere, cui nihil commune est cum exemptione a jurisdictione Ordinaria, & Spirituali Episcopi. Itaque, quod ad Testamentum Brunonis attinet, totius investigationis summa ad tria redigitur, scilicet ad facultatem eligendi Abbatem, privandi eum regimine, si malè regat, & ad libertatem eligendi Advocatum, seu Defensorem. Harum autem omnium nulla res est, quæ ad plenariam exemptionem a jurisdictione Ordinaria Episcopi stabilendam inserviat.

Etenim in eunte sæculo XI. Theudaldus Marchio fundavit celebre Monasterium Sancti Benedicti in Polirone in Statu Mantuano, eique amplissima latifundia assignavit, reservata sibi, suisque Successoribus, & Hæredibus facultate nominandi Abbatem, ad quem regimen Monachorum, qui Regulam Sancti Benedicti profitebantur, pertineret: *Hoc Monasterium nulli Regi, nec alicui Potestati concedimus, ut habeant aliquam potestatem alicui pro quovis ingenio dandi, neque alicui Archiepiscopo, vel Episcopo infringendi, aut inquietandi, sed in perpetuum in meam, & in meorum Hæredum, & qui de eis legitime nati fuerint, ut supra legitur, permanent potestatem. Præterea volo, & statuo, ut Abbas ipsius Monasterii, qui a me, vel a meis Hæredibus, & qui de eis legitime nati fuerint, ut supra legitur, missus fuerit, benedictionem, & consecrationem suam Mantuanæ Ecclesiæ primo postuletur, & si everserit, quod Episcopus Mantuanensis Ecclesiæ resutaverit &c. ad quemcumque Episcopum voluerit, vadat, & benedictionem sacrationis ab eo recipiat, absque alicujus contradictione: sunt verba Instrumenti fundationis, rudi illius ætatis stilo conscripti, & quæ edita sunt in fine historiae ejusdem Monasterii, quam bon. mem. Abbas Bacchinus literis tradidit.*

At verò diversam viam, ac rationem sequutus est Archiepiscopus Bruno, cum Sæculo post Monasterium Odenheimense fundavit: Nam, contentanè ad Regulam S. Benedicti, voluit, ut Monachi Abbatem sibi eligerent; id quidem solummodo addidit, quod in Regula S. Benedicti non continetur, imò quod Juri Canonico contrarium est, nempe si Abbas in gubernatione Monasterii perperam versaretur, privari posse a Monachis, & alium in ejus locum eligi. Siquidem legitur in *Can. Monasteria, XVIII. quest. 2. quod Monasteria, vel Monachorum Disciplina, ad eum pertinent Episcopum, in cuius sunt Territorio constituta. Ad Episcopum igitur pertinebat, irreligiosum Abbatem in ordinem redigere, vel, si opus esset, Abbatiam ipsi adimere, ut etiam scriptum est in *Can. si quis Abbas, loco laudato: Ab Episcopo, in cuius Territorio constitit, & a vicinis Abbatibus, & cæteris Deum timentibus, a suo arceatur honore, etiamsi omnis Congregatio vitiiis suis consentiens eum Abbatem habere voluerit. Verumtamen ex præmissis affirmari nequaquam potest, Archiepiscopum Brunonem ab electione Abbatis Episcopum omninò excludere voluisse; quoniam cum in sua Testamento loquutus est de Monachorum facultate in Abbate sibi eligendo, eoque exauctorando, si, posteaquam bonus electus esset, improbus fieret; nequam de casu illo cogitavit, quo a malis Monachis deterior Rector, & Abbas eligeretur; quo casu Regula, quam Sanctus Benedictus omnes suos Monachos servare voluit, quamque Archiepiscopus Funda-**

tor in suo Monasterio profitendam esse præscripsit, potestatem facit Episcopo, se ingerendi in ipsius Abbatis, & Monasterii reformatione, usque ad depositionem Abbatis, & alterius deputationem; uti legitur *cap. 64. ejusdem Regulæ: In Abbatis electione illa semper consideretur ratio, ut hic constituatur, quem sibi omnis concursus Congregatio secundum timorem Dei, sive etiam pars, quamvis parva, Congregationis saniori consilio elegerit. Vita autem merito, & sapientia doctrina eligatur, qui ordinandus est, etiamsi ultimus fuerit in Ordine Congregationis. Quod si etiam omnis Congregatio vitiiis suis (quod quidem absit) consentientem personam, & vitia ipsa aliquatenus in notitiam Episcopi (ad cuius Diocesim pertinet locus ipse), vel Abbatibus, aut Christianis vicinis claruerint, probibeant pravorum prevalere consensum, & Domui Dei dignum constituant dispensatorem.*

Facultas sanè data Episcopo, se eo casu ingerendi, præsentiam exemptionem ab ejus auctoritate omninò excludit; quod bene animadvertit, qui declarationes scripsit ad Regulam Sancti Benedicti, pro eo, quod ad gubernium Monachorum Congregationis Cassinensis attinet, quod Opus confirmatum est in forma specifica a Venerabili Servo Dei Prædecessore Nostro Innocentio XI. Anno MDCLXXX. Siquidem Auctor ille, ad ea verba Regulæ ad notitiam Episcopi, quæ paulo ante a Nobis relata sunt, adnotat, quod cum hodie Congregatio Cassinensis amplissimis Privilegiis exemptionis ab auctoritate Episcopali, quæ omnibus nota sunt, fruatur, ex laudatis verbis minimè prætendi potest, eam Episcopali jurisdictioni subiectam esse: *Hodie ex Indulto Apostolico tota nostra Congregatio, & singula Monasteria exempta sunt ab Ordinariorum jurisdictione, & immediatè Apostolicæ Sedi subiecta.*

Nec majoris ponderis ad id, de quo agitur, reputanda sunt cætera omnia, quæ in Brunonis Testamento ab Imperatoribus confirmato continentur, quia universa pertinent, vel ad liberum Abbatis regimen, vel ad Regularem observantiam, vel ad necessariam Monachorum quietem; quæ minimè excludunt auctoritatem Episcopi; ut bene deducitur ex *cap. 1. lib. 1. Formularum Marculphi Monachi, quod Opus Sæculo VII. compositum, initio Sæculi XVII. a Bignonio publicatum est. Nam in eo Capite, posteaquam id omne expositum est, quod respicit electionem Abbatis, observantiam Regularem, Monachorum quietem, pacificam bonorum possessionem, quæ omnia ex relata Privilegii formula auctoritatem, & firmitatem habebant, hujusmodi verba sequuntur: *Et si aliquid ipsi Monachi de eorum Religione tepidi, aut secus egerint, secundum eorum Regulam ab eorum Abbate, si prævalet, corrigantur. Sin autem, Pontifex de ipsa Civitate exercere debet; quia nihil de canonica auctoritate convellitur, quidquid domesticis fidei pro quietis tranquillitate tribuitur: Itidem Franciscus Florens in suis Operibus legalibus tom. 1. pag. 264. assert diversa Privilegia a Galliarum Episcopis ejusdem Regni Monasteriis in Conciliis Nationalibus, aut Provincialibus concessa; addit postea pro majori solemnitate a Regibus confirmata fuisse; subindè appositè ad rem nostram ita scribit: *Hujusmodi verò Privilegiis hac forma impetratis, & confirmatis, Reges Nostri consensum accommodabant, & concessionem largiebantur, in quibus singillatim, & per partes singuli articuli recensentur; qui tamen articuli omnes ad liberam Abbatis electionem pertinebant, quæ Congregationi permittebatur, & ad liberam rerum, & bonorum Monasterio Oblatorum administrationem, & dispositionem; Regula, quæ a Fundatoribus ipsius Monasterii constituta fuerat, in omnibus custodit;***

Omissis, quæ ad rem pertinent; tria in Testamento exponuntur.

Abbas electio Patronis alibi referuntur.

In hoc Monasterio Monachis tribuitur, cum facultate deponendi Abbatem.

Sed non excluditur jurisdictione Episcopi pro casu considerato in Regula S. Benedicti.

Qua stante, corrumpit omnimoda exemptio.

Quæ nec inducitur per ea, quæ disponuntur, quoad internum Monasterii regimen.

Facultas eligendi, & dimittendi Advocatum non officit jurisdictioni Ordinarii.

salva Episcoporum in reliquis omnibus competenti, & canonica jurisdictione in Monachos.

Et quoniam pluries in Brunonis Testamento facultas tribuitur Monachis eligendi sibi Advocatum, eumque in ordinem redigendi, si prave munere suo fungatur; tum etiam ipsi Advocato potestas fit, ut invitante Abbate, & venia a Rege impetrata, conventus juridicos habere possit in locis dominio Monasterii subiectis; haud alienum a re proposita erit, si hoc loco indicabimus, Advocatos, qui olim ad Ecclesiam pro juribus suis in Foro tuendis eligebantur, paulatim coepisse jurisdictionem asumere potestatem, pingues redditus, & ampliora honoraria sibi exposcere, quin etiam armis, ac militibus adversus invadentes bona Ecclesiae rem gerere; quae omnia quisque per se videre potest apud Thomassinum de vet. & nov. Eccles. disciplina par. 3. lib. 2. cap. 55., in glossar. DuCange ad verb. Advocatus, apud Mabillonium in praefat. 1. sect. 3. ad Act. SS. Ordinis S. Benedicti; ubi testatur, Advocatos, qui ad tuenda Monasteria constituti erant, cum eorum depopulatores plerumque facti essent, Saeculo XIV. tandem à medio sublatis fuisse. Mentionem faciunt de Advocatis etiam Can. Salvator. 1. quest. 3. & Can. ab Imperatoribus 23. quest. 3. Et quoniam illis districte vetitum erat, ne se in Disciplina Ecclesiastica immiscerent, juxta praescriptum Romani Pontificis Lucii III. Praedecessoris Nostri in cap. Praeterea 23. de jurepatr. ubi excommunicantur, si in eam manus inferre ausi fuerint: *Advocati Ecclesiarum in tantam noscuntur insolentiam prorupisse, ut Sacerdotes, & alios Ecclesiasticos Vivos pro sua voluntatis arbitrio in Ecclesiis ipsis constituant, atque destituant.* Ex his nemo certe est, qui non intelligat, nullius esse momenti ad praesentem omnimodam exemptionem a jurisdictione Episcopi probandam, jus illud, quod Monachis ex Brunonis Testamento datum fuit, ut Advocatum sibi eligerent, eumque, justis exigentibus causis, pro arbitrio deponerent.

Subsequuntur Bullae, seu Constitutiones Pontificiae, usque ad Alexandrum VI., ex quibus nihilo magis persuaderi poterat, plenam exemptionem ab auctoritate Ordinaria Episcopi concessam fuisse. Bruno Archiepiscopus Trevirensis Monasterium, de quo agitur, fundavit in Loco Odenheim, hoc est in Dioecesi Spirensi; quod utique fieri nequibat sine consensu Spirensis Episcopi, juxta canonicas sanctiones in Canon. quidam Monachorum, & in Canon. de Monachis, in Canon. Cellulas 18. quest. 2., nec juxta eandem canonicas sanctiones ab ejus jurisdictione eximi poterat, non requisito ejusdem consensu: Licet enim Romanus Pontifex ex potestate absoluta, etiam sine consensu Episcopi, Monasterium plenarie ab ejus jure subtrahere possit, cum tamen, exceptis quibusdam particularibus casibus, eam absolutam potestatem uti non consueverit, Episcopique idcirco consensum ante plenariae exemptionis concessionem requirere consueverit; hinc est, quod nullo in praesenti nostra hypothese apparente vestigio requisiti consensus, nulla accedente circumstantia, ob quam requiri non debuisset, fas est asserere, privilegia utique fuisse concessa Monasterio, sed illud plenariae exemptionis nullatenus indultum fuisse. In hisce terminis versatur species facti, quae agitata, & discussa est in Concilio Romano, quod habitum est coram Praedecessore Nostro Romano Pontifice Silvestro II. Anno MII. Asserebat Abbas S. Petri de Perusio, se frui omnimoda exemptione a jurisdictione Episcopi ejusdem Civitatis, vi, ac ope privilegiorum, quae sibi a Summis Pontificibus concessa fuerant. Mandavit Pontifex, ut ea ederentur, & deinde Synodus sententiam

suam proferret: *Veniant Privilegia Nostrorum Antecessorum Paparum, & his perlectis, censeant Fratres Coepiscopi, quae sit aequitatis retinendo.* Allatis, lectisque Privilegiis, Episcopus opposuit, Romanos Pontifices non consuevisse dare hujusmodi Privilegia plenariae exemptionis sine consensu Episcopi, in cujus Territorio Monasteria sita sunt; ideo opus esse, ut exhiberetur consensus Episcopi Praedecessoris sui, cujus tempore Privilegium illud, de quo quaestio erat, concessum fuerat: *Ait Episcopus: Privilegia haec non reprobo; sed sine consensu Praedecessoris mei, cujus temporibus illud prius Privilegium factum est, factum fuisse dico; si solum viderem consensum, haberem inde aeternum silentium.* Episcopi autem oppositioni universus Clerus respondit, consensum intervenisse, & a se visum, ac lectum fuisse: *Vidimus omnes Epistolam Antecessoris tui, in qua, & consensus erat, & precibus, ut hoc fieret; Episcopus omnix postulat, cujus rei testes sumus, & secundum canonicam sanctionem verum fuisse comprobamus.* Prolata est deinde sententia secundum Abbatis petitionem, impositumque est silentium Episcopo, ejusque Successoribus. Haec omnia recensentur ab Ughellio tom. 9. Ital. Sacr. & in collectione Labbeana Concil. tom. 9. pag. 1247. In casibus autem, in quibus aliquando contigit, ut a Romanis Pontificibus Praedecessoribus Nostri plenaria exemptio sine praedicti Episcopi consensu Monasteriis concederetur, id utique factum est culpa, & vitio ipsorum Episcoporum, qui potestate sibi data ad regenda Monasteria, in eorum subversionem, & perturbationem abutebantur. *Ignoras, verba sunt san. mem. Gregorii VII. Praedecessoris Nostri ad Episcopum Taurinen. quod Sancti Patres plerumque, & Religiosa Monasteria de subjectione Episcoporum, & Episcopatus de Parochia Metropolitana Sedis, propter infestationem praesidentium diviserunt, & perpetua libertate donantes, Apostolica Sedi velut principalia Capiti suo membra abavere sanxerunt.* Nec dissimiliter respondit Alexander II. pariter Praedecessor Noster Gervasio Rhenensi, qui contraria esse ajebat Sacris Canonibus Privilegia, quae Monasterio Corbejensi concessa fuerant: *Alias esse leges Ecclesiarum, quae sunt generales, & alias esse eas, quae specialiter in Privilegiis quibusdam praerogantur Ecclesiis ad Immunitatem, ne quorumlibet importunitate patiantur inquietudines.*

Accedit in casu, de quo agitur (id quod praecipuum ac summum videtur), quod in nullo privilegiorum, quae huic Monasterio concessa fuerunt, legitur, exemptos Apostolica auctoritate fuisse Monachos a jurisdictione Episcopi, & solius Romanae Ecclesiae potestati submissos; idque unum satis esse videtur, ut bene concludatur, à Romanis Pontificibus Monasterio praedicto plenariam exemptionem a jurisdictione Episcopi minime datam, & concessam fuisse. Habentur etiam nunc formulae exemptionis plenariae, quae a Sede Apostolica Monasteriis, atque Ecclesiis, ab octavo usque saeculo concedebantur; quae conceptae sunt his verbis: *sub jurisdictione Sedis Apostolicae, & nullius alterius Ecclesiae jurisdictionibus submitatur.* Et his iisdem verbis conceptae sunt plenariae exemptiones, quas subsequenter temporibus Religionibus Mendicantibus Romani Pontifices elargiti sunt, ut constat ex Constitut. III. & XIII. Nicolai IV. tom. 2. novi Bullarii Ordinis Fratrum Sancti Dominici, quod in lucem edidit Pater Bremondus: *Decernentes ex nunc eundem Ordinem, ac personas, Ecclesias, Oratoria, Domus, & Loca praefata, soli Romano Pontifici, & Romanae Ecclesiae tam in spiritualibus, quam temporalibus absque ullo medio subjacere &c. & Apostolicae Sedi, cui Ordo ipse nullo modo est subiectus,*

De Constitutionibus Pontificum Romanorum.

Exemptio Monasterio concedi non poterat ab Archiepiscopo Trevirensi sine consensu Episcopi Spirensis.

Sedes Apostolica non consuevit sine causa exemptiones plenarias concedere, absque Superiorum consensu.

Exemptio Ordinarii jurisdictione, Apostolica Sedis immunitate submitti debuit.

Et ab omni Ordinariarum jurisdictione prorsus exemptus. Cum quibus multa alia Bulla, seu Constitutione concordant, quae extant tom. 8. ejusdem Bullarii in tract. de consensu Bullar. tit. 1. quest. 1. : Nec dissimilis est formula, quae legitur in Constitutione I. Joannis XXII. pro exemptione Ordinis Carmelitarum tom. 1. Bullarii ejusdem Religionis collecti a Patre Monsignani pag. 57. In jus, & proprietatem Beati Petri, & Apostolica Sedis assumimus, illaque a cujuscumque Diaconis, & cujuslibet alterius potestate, jurisdictione, & dominio, omnimode in perpetuum prorsus eximimus de gratia speciali. Decernentes ex nunc Ordinem vestrum &c. soli Romano Pontifici, ac dicte Sedi, tam in spiritualibus, quam in temporalibus, absque ullo medio, subiacere.

Nec alia profecto ratione Ecclesiastica disciplina facta tecta servari potuisset: indulta quippe plenaria exemptione Monasterii ab Episcopi auctoritate, nec eodem submisso Sedi Apostolica, aut alteri Ecclesiastico Superiori, Monasterium illud acephalum remansisset, & obnoxium comminationibus Magni Gregorii Praedecessoris Nostri in ejus Epistola XVIII. lib. 7. in fine, ad Marianum Episcopum Ravennatem, relata in Can. Abbatibus 18. quest. 2., cujus verba talia sunt: Abbatibus, qui neque sub Episcopo, neque sub Metropolitano, neque sub Primace, neque sub Patriarcha sunt, nullus Episcoporum Episcopalia quaelibet administret. Nota autem haec sunt etiam in Ecclesia Orientali; in qua viget adhuc Canon Concilii Chalcedonenfis, & Monachi Episcoporum jurisdictioni subiecti sunt; Patriarcha autem habet jus Stavropogii, quod nihil aliud est, quam jus figendi Crucem, cum novum Monasterium in Dioecesi alicujus sui Suffraganei extruitur; & jus illud ipsi uni Patriarchae competit, neque ad Metropolitanos extenditur. Consequens autem hujus juris est, ut Monasterium illud noviter fundatum, ubi Patriarchalis Crux fixa est, exemptum remaneat a jurisdictione Episcopi, in cujus territorio reperitur; sed, ne sine capite existat, Patriarcha illud suae immediatae jurisdictioni suppositum declarat; ut legere est in nostra Constit. 98. §. 19. Bullarii nostri tom. 1.

Quia vero, licet in Apostolicis Constitutionibus nec plenariae exemptionis a jure Episcopali, nec immediatae subjectionis Apostolicae Sedi, expressa mentio facta sit, nihilominus asseretur, ea omnia aequipollentibus formis, ac verbis, fuisse in ipsis Apostolicis Constitutionibus significata; idcirco necesse fuit particulare earundem examen instituire, quod satis diligenter expletum est, ut ex sequentibus deprehendi potest.

In duabus Constitutionibus Honorii una, & Gregorii altera, Praedecessorum Nostrorum, quibus Monasterii Privilegia confirmantur, illud accipitur sub B. Petri, & nostra, hoc est Romanorum Pontificum, protectione. At vero hinc argui certe nequit exemptio ab auctoritate Episcopali, ut disertè respondit Innocentius III. in Cap. Ex parte 18. de Privil. Ex parte tua fuit questum, utrum Clerici, & Laici, qui Litteras protectionis ostendunt, in quibus persona suae expresso nomine cum omnibus rebus suis sub Apostolica protectione consistere declarantur, a jurisdictione Episcopi Dioecetani sint exempti. Nos autem Tibi respondemus, quod per Litteras hujusmodi ab Episcoporum suorum potestate minimè subtrahuntur.

In Bulla Innocentii V. similiter Praedecessoris nostri conceditur, ut nullus Delegatus, vel subdelegatus Executor, seu etiam Conservator, auctoritate Sedis Apostolicae, vel Legatorum ipsius, in vos, aut Monasterium vestrum, excommunicationis, vel suspensionis, sive interdicti sententiam valeat, promulgare, absque speciali mandato nostro

faciente plenam de hac indulgentia mentionem. Sed jam, ante Innocentium V., Clemens Papa IV., in cap. ne aliqui, de Privil. statuerat, ut hujusmodi Privilegia, exceptis his, quae Regibus, Reginis, eorumque Filiis, & aliis Regulari Ordini universo concessa sunt, non protraherentur ad sententias, & excommunicationes, ab Ordinariis prolatae: De Fratrum nostrorum consilio, ad Ordinariarum sententias, & processus edicto perpetuo prohibemus extendi; & post Innocentium V., Bonifacius VIII. in Cap. Si Papa, de Privil. in sexto, decrevit, a jurisdictione Episcoporum minimè exemptos eos esse, qui Privilegium obtinuerunt, quod ab alio, quam à Papa, seu ejus Legato, excommunicari, suspendi, aut interdicti non possint.

In Litteris Lucii III., & Celestini III. mentia fit de censu, qui singulis annis solvi Sancto Petro debebat a Monasterio; qui Censum jam oblatum fuit ab Archiepiscopo Brunone in fundatione ejusdem Monasterii, & adnotatus est in antiquissimo Libro Censuum Cencii Camerarii. At neque id alicujus momenti visum est ad quaestionem, de qua tractabatur; cum ab Alexandro III. definitum sit, ex solutione census, exemptionem a jurisdictione Ordinaria Episcopi minimè concludi posse; ut legitur in Cap. Recepimus, de Privil. Caterum diligentiam tuam volumus non latere, quod sicut non omnes, qui specialiter B. Petri juris existunt, annuatim Apostolicae Sedi Censum exsolvunt, ita non omnes censuales ab Episcoporum subjectione habentur immunes. Consentit cum Pontifice Alexandro III. Bonifacius VIII. in Cap. Si Papa, de Privil. in sexto: Si vero dicatur simpliciter, quod aliqua Ecclesia Romana Ecclesia annum censum solvat, non propter hoc exempta Ecclesia dici debet. Solvatur census aut ratione libertatis donatae, aut protectionis concessae; ut bene expendit Innocentius III. in Cap. Constitutus, de Relig. Domib. : Nos quoque cum vel libertatis privilegium, vel protectionis praesidium aliquibus Ecclesiis indulgemus gratis, accipimus censum gratis oblatum, & in Litteris Nostris ad Successorum Nostrorum memoriam censum exprimimus, & etiam quantitatem. Censum autem solutus ratione, seu titulo protectionis, nunquam praedictum aliquod juri Ordinarii intulit, ut scriptum est in laudato Cap. recepimus, de Privil., cujus verba talia sunt: Si vero ad indicium perceptae protectionis census persolvitur, non ex hoc juri Dioecetani Episcopi aliquid videtur esse substractum. Juberet Alexander III. in cit. Cap. recepimus, ut diligenter attendatur tenor Privilegii concessi, cujus sequela quaedam est solutio Censum: Ipsorum tenor est diligentius attendendus: Bonifacius autem VIII. in cit. Cap. Si Papa, decernit, ut si Privilegium ad res aliquas limitatum sit, etiam si in eo solutio census praecipitur, id pro omnimoda exemptione probanda inservire nequeat, sed pro partiali dumtaxat, restricta, & limitata, & in Privilegio disertè expressa: Idem dicimus, loquitur de exclusionem plenariae exemptionis, si circa aliqua per Privilegium concedatur libertas, & clausula de censu annuo persolvendo sequatur &c., his enim, & consimilibus casibus, sic in certis Privilegiati articulis, Ordinariarum jurisdictioni quantum ad alia sunt subiecti.

Quum igitur Archiepiscopus Bruno in suo Testamento, post conventam pro Abbate liberam Monasterii administrationem, & a quacumque saeculari Potestate exemptionem; & post cautam pro Monachis facultatem eligendi sibi Abbatem, & designandi Advocatum, seu Defensorem; in harum rerum compensationem obtulerit annum Censum: Super haec omnia Praesul sepe dictus Apostolicum Privilegium acquisivit, & constituit, ut unus aureus, quem Bizan-

Lucius III. & Celestinus III. enunciant censum Sedi Apostolicae debitum.

Census non una de causa solvuntur.

Causae aderant solvendi censum, extra exemptionem.

Hujus disciplinae ratio, & consuetudo etiam apud Orientales.

Litterae Pontificum peculiariter examinantur.

Honorius, & Gregorius PP., solam Protectionem indulgent.

Innocentius V. vetat Monachos aut Monasterium censuris irriti.

ium dicimus, singulis annis Romæ ad Altare S. Petri ab Abbate prædicti Monasterii in Pascha persolvatur; eo pacto, ut libertatis istius, & inditionis statuta tanto perennius inconcussa permaneant: Cumque Romanus Pontifex Cælestinus III. in suis Literis, post pollicitam Apostolicam suam protectionem pro bonis, quibus tunc fruebatur Monasterium, & quæ tractu temporis adipisci potuisset; & post concessum Monachis Privilegium, ut si quidem Diocesanus Episcopus vellet sine solutione pecuniæ Abbates benedicere, consecrare Altaria, & Basilicas, Sacrum Chrisma, & Oleum Sanctum præbere, & Monachos Sacris Ordinibus initiare, ipse adiretur, si minus ad quemcumque alium Episcopum pergere ipsis licitum foret; subinde addiderit: ad iudicium autem perceptæ a Sede Apostolica libertatis, aureum nummum annuum Nobis, nostrisque Successoribus persolveris. Ex his apertum satis, ac manifestum redditur, quod annuus Census, de quo conventum fuerat, non ad omnimodam exemptionem, sed ad partialem dumtaxat respiciebat, ac proinde ex illius solutione non rectè inferitur, omnimodam exemptionem datam aut conventam fuisse.

Idem Pontifices enunciant pertinentiam Monasterii ad jus & proprietatem Ecclesiæ Romanæ.

Neque huiusmodi argumentationi Canonici Juris principis sufficit quidquam adversari visum est, quod Prædecessor Noster Lucius Papa III. declaraverit, Monasterium prædictum spectare ad jus Romanæ Ecclesiæ, & ideo Census solvere: quanto specialius Vos, & Monasterium vestrum ad jus Romanæ Ecclesiæ pertinere annui census redditus manifestat. Et quod id ipsum declaratum sit a Cælestino Papa III. referendo se ad Constitutionem Paschalis II. Monasterium, quod ad jus & proprietatem B. Petri pertinere dignoscitur, ad exemplar fel. record. Paschalis Papa Prædecessoris Nostri, sub B. Petri, & nostra protectione suscipimus, & presentis scripti privilegio communimus. Etenim, omnia responsione, exhibitum videlicet non fuisse Privilegium Paschalis II.; seposita etiam questione, quæ ad Chronologiam pertinebat; Nam Promotor Curie Episcopalis Spirensis opponebat, Paschalem Pontificem ante Monasterii fundationem vita functum fuisse, atque ideo exemptionem Monasterio concedere nequivisse; cui tamen respondebant Canonici, Monasterio etiam non fundato, quod tamen certum erat propediem fundatum iri, exemptionem a Paschali ante fundationem concedi potuisse: admittæque insuper propositione illâ, quod pertinere ad jus, & proprietatem Romanæ Ecclesiæ, secum necessario ferat omnimodam exemptionem a jurisdictione Ordinarii, ut legitur in sapiens laudato Cap. Si Papa de Privil. in sexto. S. Papa &c. asserat ipsum Ecclesiam fore exemptam, aut eam juris B. Petri existere, sive ad jus & proprietatem Romanæ Ecclesiæ, vel ad Romanam Ecclesiam specialiter, aut sine medio, vel etiam simpliciter pertinere, per hoc plene debet exempta huiusmodi Ecclesia judicari.

Exemptio controversa non probatur per enunciativas.

Quia tamen, procedendo ad præscriptum ejusdem Decretalis, ea proposito tunc locum habet, quando Romanus Pontifex dicit, Ecclesiam pertinere ad jus, & proprietatem B. Petri, aut Romanæ Ecclesiæ, dispositivè, ut forensi verbo utamur; Si autem Ecclesiæ, vel Monasterio, exemptionis Privilegium concedendo, vel super ipsius exemptione sententiando, cum de ipsius exemptionis negotio ageretur, asserat ipsam Ecclesiam fore exemptam; Non autem si Pontifex enunciativè, seu relativè, aut suppositivè, ut ajunt, affirmet Monasterium pertinere ad jus, & proprietatem Ecclesiæ Romanæ: Si Papa in aliquo Privilegio, vel scriptura non facta principaliter super donatione, vel sententia exemptionis, seu etiam libertatis, aliquam Ecclesiam ad jus, & proprietatem Romanæ Ecclesiæ pertinere, vel consimilia

verba narret, non propterea illius Ecclesiæ exemptio est probata, nisi de libertate aliter doceatur: Idcirco prærens in eo sita est indago, ut videatur, an memorata Pontificum Constitutiones ad primum, vel ad secundum casum Decretalis sint referendæ.

Ad secundum autem, non ad primum visæ sunt referri debere. Nec enim aut Lucius III., aut Cælestinus III. dixerunt, Monasterium ad jus, & proprietatem Romanæ Ecclesiæ pertinere, Privilegium exemptionis concedendo, aut super ipsius exemptione sententiando; sed id asseruerunt in Privilegio, aut scriptura, quæ facta non est principaliter super sententia exemptionis, aut libertatis. Pontifex quippè Lucius id asseruit, cum tribuit Monachis jus præstandi Episcopo unum ex suis Religiosis, qui animarum Curam in Ecclesia a Monasterio dependente exerceret: ea tamen lege, ut præsentatus Episcopo subiectus esset in eo, quod ad animarum curam spectaret, Superiori autem Regulari in eo, quod ad Monasticam pertineret disciplinam: Quod sanè non evincit totalem exemptionem a jurisdictione Episcopi, cum sit commune etiam Monachis, qui subduntur Episcopo, & assumuntur ad curam animarum.

Cælestinus autem nedom hoc ipsum asseruit relativè ad præcedens Paschalis Privilegium, sed ulterius id asseruit, cum indulset Monachis, ut ab alio Episcopo petere possent Sanctum Oleum, Sacrumque Chrisma, eumque pro Sacris Ordinationibus adire, si Episcopo Diocesano pro sacris illis rebus pecuniam exigere attentasset, ut superius dictum est; quod omne in universum nihil continet, quod ad præsentam exemptionem attineat. Plura enim suppetunt exempla Monachorum, quibus a jurisdictione Ordinarii penitus exemptis, facta est libera potestas accipiendi a quocumque Catholico Episcopo Sacrum Chrisma, Sacrosque Ordines, non in penam simoniaci criminis Diocesani Episcopi, sed in signum, atque indicium omnimodæ libertatis, ut hac de re fidem faciunt Cap. Constitutus, de Relig. Domib., Cap. Cum nullus, de temporib. Ordinatus in sexto; & Constitut. 76. §. 9. Bullarum Nostri Tom. I. Et plurima quoque extant Regularium privilegia, quibus ita a Sacro Tridentino Concilio derogatum est, ut quamvis antea possent in sua penaria exemptionis signum a quocumque Catholico Episcopo Sacros Ordines suscipere, id tamen de cætero ipsis interdicitum fuerit, ac demandatum, ut Sacra Ordinationis munus a proprio Episcopo, in cuius Diocesi situm est Monasterium, omnino accipere deberent; nisi post eandem Synodum novum Privilegium indultum eis fuerit, in quo expressis, atque apertis verbis concedatur, posse eos a quocumque Catholico Antistite Ordines recipere, juxta præscriptum Constitutionum Romanorum Pontificum Prædecessorum Nostrorum, quæ a Nobis innovata & confirmata fuerunt in novissima nostra Constitutione, quæ incipit Impositi Nobis, data die xxvii. Februarii hujus vertentis anni.

Abfoluto Constitutionum Apostolicarum examine, deventum est ad examinanda Imperialia Diplomata, in quibus tamen expendendis haud opus visum est diutius immorari. Siquidem in nonnullis eorum legitur, Monasterium esse sub Romanæ Ecclesiæ Mundiburdio, & Majestate; id autem nihil aliud significat, quam protectionem, & defensionem, ut aperte colligitur ex formulis Marculphi Monachi superius laudati lib. 1. cap. 24., ubi agit de Mundeburde Regis, & Principis, & ut etiam apparet ex Dictionario verborum Longobardorum, quod positum est in fronte Bullarii Cassinensis, quod collectum est a P. Margareno, & fusiùs ex Glossar. Du-Cange, ad verbum Mundiburdium. In aliis autem

Prædictæ Constitutiones nihil ponunt.

De Constitutione III.

De Constitutione III.

Privilegium recipiendi Ordines a quocumque datur in eisdem simoniaci criminis.

De Imperialibus Diplomatis.

Ea vel confirmatoria sunt Privilegiorum Apostolicorum, vel ad exemptionem non spectant.

refer-

refertur, & confirmatur Testamentum Archiepiscopi Brunonis; Aliqua respiciunt conservati-
onem bonorum temporalium, & provident tan-
tummodo, ne Monachi Advocatorum angariis
opprimantur; cetera demum confirmant, at-
que corroborant quaecumque vel a praefato Ar-
chiepiscopo disposita, vel a Romanis Pontifi-
cibus concessa fuerunt. Quamobrem opportu-
na maximeque consentanea rei proposita viden-
tur verba Innocentii III. Praedecessoris Nostri in
Cap. inter Dilectos, de fid. Instrument., ubi in si-
mili controversia respondit in hunc modum:
*Cum ergo confirmatorium tantum extiterit, saltem
quoad illa, quae deducta sunt in iudicium, si prin-
cipale non tenuit, nec accessorium, quod ex eo,
vel ob id dignoscitur esse secum. Pari modo cetera
Privilegia Romanorum Imperatorum, etiamsi
vera fuissent, & sine suspitione, ad probationem
tamen, cum nihil aliud, quam puram confirma-
tionem continerent, invalida probarentur.*

II.
De seculari-
zatione Mo-
nasterii, &
erectione
Collegiatae.

Ut verò ad secundum statum, seu conditionem
Monasterii Odenheimensis, nempe ad ejus
secularizationem descendamus: Redactum est
quidem Monasterium Odenheimense è statu Mo-
nachali in secularem Ecclesiam Collegiatam a
Praedecessore Nostro Alexandro Papa VI., qui
edidit Apostolicas suas Litteras, supplicante
Maximiliano I. Imperatore, ut superius dictum
est, an, MCCCXCIV., quo tempore in Spi-
rensi Diocesi alia etiam Monasteria secularizata,
& in Collegiatae seculares mutata fuerunt,
ut testatur Trithemius *Tom. 2. Annalium Hir-
saugensium*, ad annum Christi MCCCXCVII.:
*Quid dicam de Ludovico Spirensium Episcopo, sub
quo translata fuerunt ab Ordine Nostro in seculares
Ecclesias Collegiatae Monasterium Odenheim,
& Monasterium in Sinsheim.* In dicta seculari-
zationis Bulla Alexandri VI. praeservantur pro
nova Ecclesia Collegiata: *Liberates, ac spiri-
tualia, & temporalia Privilegia, dudum a Roma-
nis Pontificibus Praedecessoribus Nostri, ac Im-
peratoribus, Regibus, ac aliis quomodolibet con-
cessa, ut scilicet ad rectam Ecclesiam huiusmodi per-
petuo spectent:* Conceditur Praeposito privile-
gium utendi Mitra, & Baculo Pastoralis, aliis-
que particularibus insignibus, tam in Ecclesia,
quam extra ipsam, & impertiendi Benedictionem
ad Missam, ad Vesperas, & ad Matutinum,
dummodò praesens non adfit Praelatus
aliquis, aut Legatus Sedis Apostolicae: De-
mandatur collatio Praepositurae, & Canonica-
tum, aliorumque Beneficiorum juxta Germa-
nica Concordata; Tribuitur Praeposito, De-
cano, & Capitulo facultas condendi Statuta,
& Ordinationes, consentaneè ad Sacros Cano-
nes, pro bono regimine Ecclesiae, & Perso-
narum, quae ipsi Ecclesiae addictae sunt; De-
mum datur facultas erigendi, & fundandi non-
nullas Cappellanas, & novissimo loco nomi-
nantur ejusdem Constitutionis executores.

Antiqua Pri-
vilegia con-
firmantur ab
Alexandro
VI.

Et alia con-
ceduntur no-
vo statui op-
portuna.

Privilegia
honoris non
inducunt
exemptio-
nem.

Si autem inter jura, privilegia, & libertates
Monasterio concessas, non aderat omnimoda
exemptio ab Auctoritate Ordinaria, nemo est,
qui non videat, eam exemptionem in novam
Ecclesiam Collegiatam transire nequivisse. Quo-
ad cetera verò jura, & privilegia, quibus
Monasterium non fruebatur, verè quidem affir-
mari potest, ea inservire posse ad constituen-
dam eandem Ecclesiam in gradu Ecclesiae Col-
legiatae illustris, & admodum insignis, nun-
quam verò ad ei asserendam, vindicandamque
plenam exemptionem a jurisdictione Episcopi;
cum plurimi reperiantur Abbates, & Praelati,
qui usum Pontificalium habent, nihilominus a ju-
risdictione Ordinaria minime sunt exempti. Prop-
terea Romanus Pontifex Clemens IV. in *Decretali,
Ut Apostolica, de Privileg. in sexto*; decrevit,
ut Abbates, & alii exempti, quibus usus Pon-
tificalium est a Sede Apostolica concessus, in

Provincialibus Conciliis, & Episcopalibus Syno-
dis uti possint Mitris tantummodo aurifrisiatis,
non tamen aureas, vel argentaeas laminas ha-
bentibus; Praelati autem non exempti, sed qui
usum Pontificalium habent, in iisdem sacris Con-
ventibus, Mitris puris dumtaxat, & simplici-
bus, albis, & planis uterentur.

Quod verò attinet ad amplam facultatem
condendi Statuta, & Ordinationes, etiam cum
potestate coercendi contumaces, & inobedien-
tes, non desunt graves Auctores, qui affir-
mant, huiusmodi facultatem Capitulis compe-
tere, etiam independentem ab Episcopo, in iis,
quae respiciunt regimen propriae Ecclesiae, &
observantiam Ecclesiasticae disciplinae. Quamvis
a pluribus aliis contradicatur, ut videre licet in
*Tom. 1. Respons. Canonic. pag. 106. bon. mem. Jacobi
Lanfredini Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis,*
cujus libenter meminimus, propter bene-
volentiam, & existimationem, qua eum, donec
hanc mortalem vitam egit, semper prosequuti
sumus. Itaque facultas Capitulo novae Eccle-
siae Collegiatae ab Alexandro VI. attributa, ni-
hil aliud probat, quam eundem Pontificem vo-
luisse, ut certò, & sine controversia jus illud
Canonici haberent, quod in dubium revocari
poterat; nequaquam tamen, ut inferri possit
praetensa exemptio ab auctoritate Ordinarii.

Facultas con-
dendi Statu-
ta, & coer-
cendi contu-
maces, non
inducit ex-
emptionem.

Quod verò postea temporis actum est, anno
scilicet MDVII., id pertinet ad translationem
Ecclesiae Collegiatae è loco Odenheim ad Op-
pidum Bruchsalense, qui est ultimus Monasterii
Odenheimensis status ex tribus a Nobis superius
indicatis. Animadvertit nempe Capitulum,
quod benè ac praclare secum actum esset, si
praefata Ecclesia è loco infrequenti, & insalu-
bri, ad Oppidum, & frequenti Populo, &
salubri aère praeditum transferretur. Quare ro-
gatus est Episcopus, ut huiusmodi translationi
consentire vellet; qui assensum praebuit non si-
ne variis pactionibus; inter quas una fuit, ut
Episcopo reservarentur causae criminales, si quae
unquam exorirentur adversus Praepositum, De-
canum, Canonicos, & Vicarios, & Cappellanos
praedictae Ecclesiae Collegiatae, & in quibus
esset locus poenae corporis afflictivae; ita
tamen, ut contra praedictos non Procurator
Fiscalis ageret, sed Commissarii, qui ab Epi-
scopo darentur; Et consequenter ad capitula-
tiones conventas, Episcopus progressus est ad
translationem Collegiatae de loco Odenheim ad
Oppidum Bruchsalense, utens sua auctoritate Or-
dinaria, & habito prius consensu Capituli suae
Cathedralis; assignataque pro Collegiata praedi-
cta in eodem Bruchsalensi Oppido Ecclesia
sub invocatione Beatae Mariae Virginis; & è di-
verso imperata demolitione, suppressione, &
profanatione veteris Monasterii, & Ecclesiae
Odenheim, excepta solummodò unica Cappel-
la, in qua voluit quotidie Sacrum fieri. Id
autem omne actum est, salvis praecedentibus
pactionibus, seu capitulationibus: *Salva ordi-
natione Nostri inter Praepositum, Decanum, &
Capitulum dictae Ecclesiae.* Et quoniam in eadem
translatione reservata fuerat auctoritas Sedis Apo-
stolicae, quum hanc Episcopus, Praepositus,
Decanus, & Capitulum supplices adivissent, san-
mem. Praedecessor Noster Julius Papa II. universa
confirmavit: *Salva quadam ordinatione per di-
ctum Episcopum super ingressu, & habitatione di-
cti Oppidi, inter Praepositum, Decanum, & Ca-
pitulum.*

III.
De transla-
tione Colle-
giatae ad Op-
pidum Bruch-
sal.

Ea sit aucto-
ritate Ordina-
rii, sub
pactis condi-
tionibus.

Tota verò hujus facti serie inspecta, nulla
res est, quae praetensam omnimodam exemptio-
nem ab auctoritate Ordinarii non excludat.
Quin immò ad eam penitus eliminandam, id
unum, quod supra innuimus, observare suffi-
ciat, nimirum reservatam fuisse Episcopo cog-
nitionem causarum criminalium contra Canonicos,

Exemptio
magis, ma-
gisque exclu-
ditur.

aliosque, qui Capitulum Collegiatae Ecclesiae componebant: Quae sane res est tanti momenti, ut quum Sacrosancta Tridentina Synodus vellet in integrum revocare jurisdictionem Ordinariorum non parum labefactam, id praecipue decreverit, ut causae criminales privative pertinerent ad Episcopos, adempta earum cognitione Decano, Archidiacono, aliisque inferioribus, ut *cap. 20. sess. 24. de Reformat.* quisque per se videre potest.

IV. De Actibus hinc inde allegatis.

In dubio standum pro jurisdictione Ordinarii.

At praeter rationum momenta, de quibus hucusque disseruimus, complures insuper actus hinc inde afferbantur, tam scilicet pro parte Capituli, ad praesentiam omnimodam exemptionem adstruendam, quam pro parte Curiae Episcopalis, ad eam excludendam; mutuaeque vicissim exceptiones contra hos, & contra illos opponebantur. Verum ambages omnes, & difficultates, quae ex illis emergebant, videbantur unica consideratione dissolvi posse. Si quidem aut actus illi omnes, tum pro Capitulo, tum pro Curia Episcopali allati, pro authenticis haberi debebant, aut secus; Quodcumque assereretur, jus Curiae Episcopalis salvum, atque integrum remanebat. Si enim omnes erant authentici, porro & numero, & auctoritate, & pondere praestabant illi, qui pro Episcopo allati sunt; quibus insuper favor, & assistentia juris accedebat; Sin autem de eorum veritate aliter censendum esset, omnesque tamquam nullius auctoritatis, & momenti rejicendi forent, satis erat Curiae Episcopali, ut adversarium vinceret assistentia juris, cujus favorem pro jurisdictione Episcopi in tota sua Diocesi canonicae sanctiones stare voluerunt.

Resolutio Cause pro Episcopo.

Quae haecenus a Nobis exposita sunt, fundamenta fuerunt rationum, quibus innixi Dilecti Filii Apostolici Palatii Nostri Auditores, die xv. elapsi mensis Septembris, coram Nobis, ut dictum est, congregati, rogatique quid censerent de quaestione in hunc modum proposita: *An constet de exemptione Capituli ab Ordinaria jurisdictione Episcopi in casu &c.*, unanimi consensu responderunt: *Negative, salvo ordinationibus in actu translationis.* Eorum sententiam, quam aequitati, & iustitiae consonam, & Canonicis sanctionibus consentaneam censuimus, eadem die amplexi sumus; nunc vero, ut ea, quae a Nobis, de praemissorum consilio, atque etiam omnium rationum momentis per Nos ipsos mature perpensis, consideratisque totius litis Instrumentis, & quae hinc inde fuerunt proposita, diligenter auditis, definita sunt, in futurum semper valeant, & perennem obtineant firmitatem; hac Nostra in perpetuum valitura sanctione decernendo pronunciamus, & pronunciano decernimus; *Capitulum Secularis Ecclesiae Collegiatae Oppidi Bruchsalensis exemptum non esse a jurisdictione Episcopi Spirensis: salvo tamen ordinationibus, & conventionibus, quae facta fuerunt in actu translationis à Loco Odenheim ad Oppidum Bruchsalense anno MDVII., seu alio veteri tempore;* quam sententiam per hanc Apostolica scripta edicimus, promulgamus, & Apostolicae potestatis Nostrae plenitudine communitus, & roboramus.

Clausula, & Decreta salutaria.

Præsentes igitur Decretales Literas, etiam ex eo, quod Capitulum, & Canonici praedictae Collegiatae Ecclesiae, ac alii quicumque in praemissis interesse habentes, vel habere praetendentes (quibus omnibus, & singulis perpetuum desuper silentium imponimus, atque os occludimus) eisdem praemissis non consenserint, aliaque quavis de causa quantumvis juridica, & legitima, de ullo subreptionis, vel obreptionis, aut nullitatis vitio, vel intentionis Nostrae, aut alio quocumque defectu notari, impugnari, aut in controversiam vocari, seu adversus illas apertitionis oris, restitutionis in integrum,

aliudve juris, facti, vel gratiae remedium impetrari, vel intentari nullatenus unquam posse, sed semper, & perpetuo validas, & efficaces esse, & fore, & ab his, ad quos spectat, & in futurum spectabit, firmiter & inviolabiliter observari, eisque omnino acquiesci: Sicque, & non aliter in praemissis censi, & ita per quocumque Judices Ordinarios, & Delegatos quavis auctoritate, & potestate fungentes, ac dignitate, & honore fulgentes, etiam Causarum Palatii Apostolici praedicti Auditores, ac Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinales, etiam de Latere Legatos, Vice-Legatos, & Sedis Apostolicae Nuntios, ac quaecumque Congregationem, sublata eis, & eorum cuilibet quavis aliter, quam juxta sententiam a Nobis prolatam hujusmodi, judicandi, & interpretandi facultate, & auctoritate, in quocumque Judicio, & in quacumque instantia, ubique judicari, & definiti debere; Et si secus super praemissis, aut circa ea, a quoquam quavis auctoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari, irritum, & inane decernimus.

Non obstantibus Lite super praemissis haecenus pendente, cujus litis statum, & merita, & alia quaecumque etiam specificam, & individuum mentionem, & expressionem requirentia, praesentibus pro plenè, & sufficienter expressis, & insertis haberi volumus; nec non, quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariae Apostolicae Regula de jure quaesito non tollendo, dictaeque Collegiatae Ecclesiae, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alias roboratis Statutis, ac stilibus, usibus, & consuetudinibus, etiam inveteratis, & immemorabilibus, Privilegiis quoque, Indultis, & Literis Apostolicis tam per dictum Alexandrum VI., quam per quoscumque alios Romanos Pontifices Praedecessores Nostros praedictae Collegiatae Ecclesiae, ac Ordini, cujus ipsa olim existerat, quomodolibet concessis, confirmatis, & innovatis. Quibus omnibus, & singulis, illorum tenores itidem pro plenè, & sufficienter expressis, ac de verbo ad verbum insertis habentes, illis alias in suo robore permanentibus, ad praemissorum effectum, & quatenus sententiae hujusmodi a Nobis prolatae adversari videantur, latissimè, & plenissimè, ac specialiter & expresse harum serie derogamus, ac derogatum esse volumus, caterisque contrariis quibuscumque.

Volumus autem, ut earundem praesentium Literarum transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & Sigillo Personae in Dignitate Ecclesiastica constitutae munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra illud adhibeatur, quae haberetur ipsis praesentibus si originaliter forent exhibitae, vel ostensa. Quodque eadem praesentes, seu earum exempla etiam impressa, per aliquem ex Curforibus Nostris in solis Almae Urbis locis, & per aliquem Curiae Episcopalis Spirensis Ministrum, seu Officialem ad id deputari solitum, ad valvas Palatii Episcopalis, seu in aliis consuetis, aut opportunis locis, publicata, & affixa, omnes & singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficiant, & arcant, ac si unictique eorum personaliter intimatae, & notificatae fuissent.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostrae Sententiae, Definitionis, Decreti, derogationis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorum Anno Incarnationis Dominicae Millesimo septingentesimo quadragesimo septimo, decimo

sexto

Derogatio.

Exemplum fides publicatio nis effectus.

Sanctio.

Dat. die 16. Novembris 1747.

sexto Kalendas Decembris, Pontificatus Nostri Anno Octavo,

D. Card. Passioneus,
J. Datarius.
VISA DE CURIA.
I. C. Boschi.

J. B. Eugenius.
Loco ✕ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicata die 2. Decembris 1747.

XLI.

De Officio Scriptorum Sacre Pœnitentiariæ Apostolicæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Motu Proprio &c.

QUAMVIS jam usque ab anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo quarto Idibus Aprilis Apostolicæ Literæ sub Plumbo a Nobis editæ fuerint, quarum initium est: *In Apostolicæ Pœnitentiariæ Officio*, quæque in Bullario Nostro impressæ sunt *Tom. I. num. XCVI.*, in eisque a Nobis providæ Leges, & Ordinationes fusè statutæ fuerint, ab omnibus Officii Pœnitentiariæ Officialibus, & Ministris, ac nominatim ab ipsius Procuratoribus, seu Secretariis, & a Scriptoribus tam ordinariis, quàm extraordinariis, observandæ; quum tamen aliquid ad hujusmodi Ministrorum Officia pertinens, addendum adhuc esse judicaverimus, ad implendam Apostolici ministerii Nostri partes aequali studio intenti, ac Motu simili &c., omnia primum, & singula in præcatis Nostri Literis, & in aliis etiam super facultatibus Majoris Pœnitentiariæ, ipsiusque Pœnitentiariæ Officii, eadem die datis, incipien. *Pastor bonus*, & in præfato Bullario Nostro impressis *num. XCV.*, disposita, atque contenta, iterum approbantes, & confirmantes; ulteriora hæc mandata edicere, & constituere, ac præsentis Schemulæ vigore communire decrevimus; quam quidem Schemulam in Tabulario ipsius Pœnitentiariæ ad perpetuam rei memoriam aservari præcipimus; Mandantes dilecto Filio Nostro Joachimo Tituli Sanctæ Crucis in Hierusalem Presbytero hujus Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinali hodierno ex Nostri electione, ac deputatione Majori Pœnitentiario, ejusque Successoribus pro tempore futuris, ut juxta ipsius tenorem, & continentiam sese gerentes, Nostram in hisce rebus voluntatem in posterum exactè observent, & ab aliis, ad quos pertinet, inviolabiliter, & cum effectu observari faciant.

Sanè, quum inter alia munera, & officia Nobis olim in minoribus constitutis a Prædecessoribus Nostri Romanis Pontificibus commissa ac demandata, illud etiam Doctoris in Decretis in præfato Apostolicæ Pœnitentiariæ Officio plures annos exercuerimus, ex ipso usu, & experientia satis compertum habemus, quanti momenti sit Officium Procuratoris, seu Secretarii ejusdem Pœnitentiariæ; & quàm impossibile sit aliquem in idoneum Procuratorem, seu Secretarium evadere, qui non antea in Scriptoris officio diù meruerit; quum ad habendam necessariam Procuratori hujusmodi peritiam, minimè sufficiat Canonici juris, aut etiam Theologiæ Moralis scientiam acquisivisse, sed præterea necesse omnino sit in ipsius Pœnitentiariæ Officii stilo, & praxi versatum esse; id quod nonnisi ex diuturno exercitio in Scriptoris vel ordinarii, vel extraordinarii munere fas est obtinere.

Quare, quum Nobis ex quorundam fide dignis relationibus innotescat, nonnullos esse, qui, privatis aliorum servitiis addicti, ad hujusmodi Scriptorum sive ordinariorum, sive extraordinariorum officia adspirare, vel aliàs ad ea admitti, ipsa etiam deinceps retinere contendunt; unde eveniat, aut evenire possit, ut hi, in diversis hujusmodi aliorum servitiis occupati, nequaquam valeant debitam Apostolicæ Pœnitentiariæ Procuratoribus, seu Secretariis assistentiam præbere; utque ipsi, quantumvis præstantibus forsàn animi dotibus præditi, nunquam tamen apti, atque experti Scriptores evadant; adeoque, si unquam ad Procuratorum officia promoverentur, multo minùs ad ea exercenda habiles, & idonei inveniri possent; animadverso etiam publico incommodo, & gravi animarum detrimento recurrentibus ad ipsam Pœnitentiariæ Officium obveniente, dum ejusdem Officii expeditiones, hujusmodi Scriptoribus alieno servitio addictis demandata, indebitè protrahuntur, & in tempore majoris necessitatis sæpè deficiunt.

Hinc est, quod Nos, præmissis, aliisque justis causis animum Nostrum moventibus adducti, præfato Joachimo Presbytero Cardinali, ejusque in prædicto Officio Majoris Pœnitentiarii Successoribus in perpetuum districtè mandamus, ut neminem in posterum ad hujusmodi Scriptorum sive ordinariorum, sive extraordinariorum officia eligant, vel admittant, qui assiduis alicujus personæ cujuscumque gradus, ordinis, aut dignitatis, etiam expressè individuandæ, servitiis actu addictus, vel alterius Officii, aut muneris exercitio continenter occupatus esse dignoscatur; volentes, ut si quis de præfatis inter hujusmodi Pœnitentiariæ Ministros reperiat alieni servitii, aut incompatibilis Officii vinculo districtus, is quidem è Ministrorum hujusmodi Catalogo minimè expungatur; Verumtamen ad superiorita ejusdem Pœnitentiariæ ministeria, durante hujusmodi vinculo, nequeat promoveri.

Porro in præfatis Nostri Literis, quas super Apostolicæ Pœnitentiariæ Officialibus, eorumque muneribus, edidimus, antiquioribus Prædecessorum Nostrorum Constitutionibus inhaerentes, libenter statuimus, ut tam Procuratorum, quàm Scriptorum ordinariorum Officia, prævio semper concursu, conferri debeant; de decernentes omnes hujusmodi Officiorum collationes, quæ aliter forsàn, etiam ab ipso Romano Pontifice, fieri contingeret, irritas fore, & inanes: Quod quidem non alia de causa a prædictis Prædecessoribus, & a Nobis statutum fuit, quam ut hujusmodi munera, & officia dignioribus aptioribusque personis; quantum fas est, conferantur. Quapropter omnibus, ad quos spectat, seu spectabit in futurum in concursibus hujusmodi iudicium suum interponere, iterum iterumque districtè injungimus, ut, nullà officiorum, aut commendationum ratione habitâ, juxta majorem dumtaxat personarum idoneitatem suffragiorum suorum prærogativam concedant. Ipsique demum Cardinali Majori Pœnitentiario, ejusque Successoribus mandamus, ut extraordinarios Scriptores ea expressa lege obstringant, ut Procuratoribus, seu Secretariis frequenter adesse non prætermittant, quò valeant in Pœnitentiariæ praxi, & stilo, quàm peritissimi evadere; scientes se neque ad concursus in futuris Scriptorum ordinariorum, aut Procuratorum, seu Secretariorum vacationibus ullo pacto admittendos; nec ullo subsidio ordinario, aut extraordinario donandos fore; nisi qualibet vice super injuncta sibi assiduitate opportunas probationes, & legitima testimonia ipsi pro tempore existenti Majori Pœnitentiario exhibeant; sequè etiam